

ikke umiddelbart, men dog middelbart gjennem en Commissair kom saaledes under Kongens Styrelse, at en ikke ubetydelig Deel af Statsudgiften kunde afholdes fra Slesvig. Det egentlige Danmark med sin Rigsdag stod da ligeoverfor dette Slesvig som en Harentrepræneur, der leverede Tropper til Brug i Landdelen Slesvig. Gaaende ud fra denne Betragtning maade behandle vi dengang Budgettet og maatte altsaa fræve, hvad jeg ogsaa troer, der burde være skeet, at hele Udgiften til hele Hærvesenet blev lagt under vor Raadgivnings Omraade, og at de Udgifter, som skulle bæres herfra for Slesvig, bleve indbetalte i hele Summer til Statskassen. Dette havde været den simple og naturlige Gang af Sagen. Senere have vi imidlertid seet, — og det vide vi jo Alle, og der er ikke Een tilstede her, som jo veed det, — at Aarene 1850-51 for en stor Deel ere gaaede hen med Underhandlinger med Udlandet, hvor dette idelig har bebrejdet vor Regjering Mangel paa Aabenhed i at opfylde den indgaaede Forpligtelse, ikke at inddrage Slesvig under den danske Rigsdags Omraade, og ikke at danne et „Slesvig-Danmark“. Vi have fra begge Sider i den Henseende spildt ikke liden Tid, og Ingen kan nægte, at der fra Rigsdagens Side har været ført en taus Erobringskrig for at danne et Slesvig-Danmark. Sagen ligger nu bagved, den er historisk, og vi kunne sige det ligesom, da det er velbekendt, at der fra Regjeringens Side tidligere, saameget som den paa ærlig Maade kunde gjøre det, er givet denne Fremfærd Medhold; men da Regjeringen fandt, at dette ikke godt længer kunde gaae an, og at det især var vigtigt for den ved alle synlige Leiligheder at vise, at dens Hensigt ikke var af den Art, saa greb den disse synlige Leiligheder. Saaledes betragter jeg det med Hensyn til Finantsvesenets formelle Behandling høist uheldige System, hvori vi ere komne ind, hvorved Landdelen Slesvig, uden nogen bestemt Armeebegrænsning, nogen Afdeling i Armeen, selv har bidraget sumpevis til denne Hærs Lønning saaledes, at vi ikke vide, om hver enkelt Stump har kostet mere, end den burde koste eller ikke. Den hele Sag er en stor Tillids sag fra begge Sider, og der er kun een Maade til formelt

at komme udaf Banfælighederne, den nemlig, at gaae ind paa denne Tillægslovs Behandling, og hvad § 8 angaaer, at forsøge paa, om det staaer i vor Magt, under den at inddrage Alt, hvad der paa en Maade fra Slesvig er leveret til Hæren, som en Versurpost, det vil sige, som en Post, der kun i Formen betyder Noget, men i Virkeligheden er Intet. Vi skulle lægge Mærke til, at vi derved ikke gjøre Mere end hvad vi have maattet gjøre i mange andre langt betydeligere Henseender. Vor hele Udviklings Fremstriden frembyder en Række, om jeg saa maa sige, politiske Versurposter, og vi ere ikke komne til Ende med dem endnu; saa vi ikke det bedst mulige Udbytte af dem, vil Skylden ligge hos os, idet vi klamre os for haardt til Formaliteter, og ikke see paa at arbejde os igjennem Virkeligheden paa en jævn Maade.

Formanden: Da ingen flere begjære Ordet, tør jeg ansee Discussionen af 1ste Behandling sluttet, og Spørgsmaalet foreligger da, om Sagen skal gaae over til 2den Behandling. Derom har der formeentlig fundet tilstrækkelig Discussion Sted, og jeg skal derfor sætte Spørgsmaalet under Afstemning.

Ved Afstemningen blev det med 68 Stemmer mod 2 vedtaget, at Sagen skulde gaae over til 2den Behandling.

Formanden: Jeg skal afvente, om der gjøres Forslag om Udvalgs Nedsættelse.

Rothe: Jeg tillader mig at foreslaae et Udvalg af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Da intet andet Forslag fremkom, sattes ovenstaaende under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 83 Stemmer.

Formanden: Valget af Medlemmer skal blive sat paa Dagsordenen for et følgende Møde.

Derpaa gik man over til 1ste Behandling af Forslag til Lov om Concession til Anlæg og Afbenyttelse af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Helsingør. For-